

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **A.G.**, narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina
trvalým pobytem ...
zastoupený Mgr. Michalem Poupětem, advokátem,
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26676-2/ČJ-2018-930310-V244 a CPR-26676-3/ČJ-2018-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení obou výše označených rozhodnutí žalované. Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019, č. j. CPR-26676-2/ČJ-2018-930310-V244 bylo žalovanou rozhodnuto, že rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 2 let se potvrzuje a odvolání žalobce se zamítá. Druhým rozhodnutím žalované ze dne 10. 1. 2019 č.j. CPR-Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

26676-3/ČJ-2018-930310-V244 bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla žalobci podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v jeho platném znění (dále jen „správní řád“) uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v **žalobě** namítal, že celé řízení o správním vyhoštění je v rozporu s českými a evropskými právními předpisy, když jednání žalobce nepředstavuje porušení žádného z těchto právních řádů, což podle žalobce dokládá i prohlášení Evropské komise, které měla žalovaná při rozhodování k dispozici. Dále žalobce namítal, že správní řízení bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které žalobce namítal již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
3. Dále žalobce namítal, že pokud by měl žalobce celé správní řízení vedené u prvostupňového orgánu shrnout, tak ze strany správního orgánu bylo tvrzeno, že žalobce vykonával na území ČR práci neoprávněně, jelikož k tomuto neměl platné povolení. Správní orgán nicméně nepodloženě odmítl aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, jelikož žalobce je zaměstnancem polské společnosti ASSU SP. Z O.O. a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. Žalobce se tak nacházel na území ČR zcela v souladu s právními předpisy, když sem byl pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost Ciringsa s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření po žádosti zaměstnavatele žalobce i Evropská komise. Ačkoliv žalobce opakovaně předkládal důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgán měl aplikovat uvedené ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, nebylo toto ze strany správního orgánu nesprávně akceptováno.
4. Lze tedy zcela evidentně důvodně pochybovat o tom, že by bylo rozhodnutí o správním vyhoštění v souladu s právními předpisy, a žalovaný správní orgán tak měl minimálně zahájit přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu a vzhledem k hrozící vážné újmě i odložit vykonatelnost dotčeného rozhodnutí.
5. Jak bylo uvedeno v úvodu, tato žaloba směřuje i proti souvisejícímu rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení č.j. CPR-26676-3/ČJ-2018-930310-V244 ze dne 10.01.2019, které bylo doručeno žalobci dne 14.01.2019, a to v celém rozsahu ze shodných důvodů, jak je uvedeno výše.
6. V návaznosti na výše uvedené, žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
7. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** uvedla, že se plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty uvedených v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. V rámci předmětného řízení o správním vyhoštění byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

8. S ohledem na shora uvedené, žalovaná k aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkázala nejen na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale taktéž na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádala se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, i s tím, co uvedl žalobce.
9. Žalovaná k žádosti Krajského soudu v Plzni uvedla, že je přesvědčena, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a ze své strany neshledala žádné porušení zákonných ustanovení, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.
10. V návaznosti na výše uvedené tak žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.
11. Ze **správního spisu** soud zjistil následující skutečnosti: dne 15. 5. 2018 byla prováděna pobyťová kontrola Policií České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odborem cizinecké policie v součinnosti s Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj, dále jen („OIP“) ve vnitřních skladových prostorách společnosti Penny Markét s.r.o. Pobyťová kontrola byla zaměřena na neoprávněné zaměstnávání cizinců. Žalobce předložil k prokázání své totožnosti cestovní doklad Ukrajiny č. EH101781, vydaný na jméno A.G., nar. ..., stát. přísl. UKR. V cestovním pase měl vyznačené národní vízum č. 011388798 vydané Polskou republikou s platností od 11. 1. 2018 do 11. 9. 2018 typu „D“, s vícenásobným vstupem a délkou pobytu 152 dnů. Dále měl v cestovním dokladu otisk přechodového razítka se vstupem na území schengenského prostoru ze dne 21. 2. 2018. Hlídka pojala podezření, že účastník řízení byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem byl účastník řízení dne 15. 5. 2018 zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. a) v návaznosti na § 27 odst. 2 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Na místě pobyťové kontroly byla přítomen koordinátor firmy FRESA Solution s.r.o., který hlídce uvedl, že účastník řízení pracuje v Penny Marketu s.r.o. pod jejich firmou, docházka je evidována v písemné podobě, a smlouvu mezi zaměstnancem a firmou FRESA Solution s.r.o. mají na sídle v Praze. Mzdu za odvedenou práci vyplácí firma FRESA Solution s.r.o. Při kontrole žalobce nepředložil povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce. Z doloženého záznamu o kontrole OIP vyplývá, že byl ve společnosti Penny Markét s.r.o. zaměstnán po dobu třech měsíců.
12. Na základě těchto skutečností bylo 15. 5. 2018 s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3
zákona o pobytu cizinců.
13. Do Protokolu o výsledku účastníka správního řízení č.j. KRPP-74031-9/ČJ-2018-030022 sepsaném dne 15. 5. 2018 žalobce mimo jiné uvedl, že z Ukrajiny vycestoval dne 21. 2. 2018 přes Slovensko. Před odjezdem z Ukrajiny si zařídil polské vízum. Na Slovensku pobýval několik dní u svého krajana, který mu poradil, že v Polsku je firma, která zprostředkovává zaměstnání v České republice. Vše mu telefonicky domluvil a on pokračoval do firmy v Polsku. Dostavil se do firmy FASSTY, kde na něj čekali zástupci firmy. Podepsal potřebné dokumenty a odcestoval do Plzně. Dne 23. 2. 2018 přijel do Plzně, kde na něj čekal V.M., Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

státní příslušnosti Ukrajina. Opsal si údaje z cestovního dokladu a odvezl ho na ubytovnu do Dobřan, kde ho ubytoval. Dne 24. 2. 2018 začal pracovat ve firmě Penny Markét s.r.o. v Dobřanech jako skladník. Docházku mu evidoval V.M., který mu vyplácel i zálohy za odvedenou práci. Do současné doby dostal od V. v hotovosti přibližně 15.000,- Kč. Měl domluveno, že před jeho odjezdem mu bude vyplacená zbylá mzda za odvedenou práci, ze které uhradí náklady za ubytování. Měl v úmyslu pracovat do 18. 5. 2018. O vydání povolení k zaměstnání od Úřadu práce nežádal. Žalobci dle sdělení Úřadu práce České republiky č.j. UPCR-PJ-2018/6878 ze dne 17. 5. 2018 nebylo Úřadem práce České republiky - krajská pobočka v Plzni, kontaktní pracoviště Plzeň-jih vydáno povolení k zaměstnání, tj. žalobce neměl v době kontroly platné povolení k zaměstnání.

14. Dne 24. 7. 2018 rozhodl správní orgán I. stupně o uložení správního vyhoštění žalobci na dobu dvou let a žalobci přitom poskytl lhůtu 15 dnů k vycestování z území České republiky. Rozhodnutí odůvodnil tak, že vzhledem k tomu, že byl žalobce od 2. 1. 2018 zaměstnán ve firmě Penny Market s.r.o., aniž měl povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, naplnil zákonné podmínky stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.
15. Napadeným rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019 bylo podané odvolání zamítnuto a žalovaná potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
16. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaná i žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým postupem a soud neshledal důvod pro jeho provedení dle § 51 odst. 1 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
17. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
19. Ustanovení § 98 písm. k) stanoví, že: *„Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“*
20. Soud v posuzované věci hodnotil toliko to, zda byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán.
21. Žalobce předně ve své námitce namítal rozpor napadeného rozhodnutí s českými ale rovněž i Evropskými právními předpisy. Žalobce především shledal tento nesoulad ve vztahu k ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti ve spojení se směrnicí č. 96/71/ES. Uvedené porušení se týká nesprávného výkladu a následného posouzení problematiky příhraničního zaměstnávání, jenž uvedené právní předpisy upravují a s

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

tím navazující udělené vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

22. Soud považuje za vhodné vyjádřit se k ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., kdy se zmíněné ustanovení vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal.
23. V daném případě se soud ztotožnil s učiněnými závěry správních orgánů, kdy ty poukázaly na to, že účastník řízení sice uzavřel pracovní smlouvy s polskou společností FASSTY, avšak od samého počátku věděl, že bude vykonávat práci na území České republiky, s tím, že polská společnost se přímo zaměřuje na „vysílání“ pracovníků mimo území Polské republiky. Na území České republiky přicestoval dne 23. 2. 2018 a ve skladu společnosti Penny Market vykonával pracovní činnost ode dne 24. 2. 2018. Jak žalovaná správně v napadeném rozhodnutí uvedla, smyslem unijních předpisů, upravujících problematiku v této oblasti, není „formální“ zaměstnávání cizinců z tzv. „třetích zemí“ za účelem jejich okamžitého vyslání do jiného členského státu, tzn. uzavřít s nimi čistě formální pracovněprávní vztah proto, aby byli vzápětí vysláni, nýbrž zajistit, aby občané z „třetích zemí“, kteří jsou trvale či dlouhodobě usazeni v jiném členském státě Evropské unie, disponující příslušnými oprávněními na území tohoto státu a vykonávají zde svou hlavní pracovní činnost pro zahraničního zaměstnavatele, nepodléhali ve specifických případech na území jiného členského státu Evropské unie povinnosti mít pracovní povolení dle příslušné vnitrostátní úpravy.
24. V této souvislosti žalovaný dále správně poukázal na čl. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb, dle kterého se „*vyslaným pracovníkem*“ rozumí pracovník, který po omezenou dobu vykonává práci na území jiného členského státu, než ve kterém obvykle pracuje. Prioritně má tedy existovat reálný pracovněprávní vztah, nikoli pouze formálně dočasný. Onen názor potvrzuje již samotný článek č. 56 věty druhé Smlouvy o fungování Evropské unie, který tento prvek trvalosti obsahuje „... *použitelnost této kapitoly též na poskytovatele služeb, kteří jsou státními příslušníky třetích zemí a kteří jsou usazeni v Unii*“ (Přičemž jak bylo zjištěno, žalobce prokazatelně v Unii usazen být nemohl). Rovněž z vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017, na něž účastník řízení v rámci podaného odvolání odkázal, a které správnímu orgánu I. stupně poskytl, plyne, že vyslání pracovníků z tzv. „*třetích zemí*“ bez nutnosti získání pracovního povolení v zemi, do níž jsou vysláni, je možné za podmínky, že tito pracovníci jsou u poskytovatele služeb zaměstnání trvale (stále) a zvykově.
25. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani námitka žalobce, že na výkon práce měl dohlížet a následně za odvedenou práci vyplácet mzdu jistý V.M., údajný koordinátor polské společnosti, ani námitka, že tento správnímu orgánu I. stupně nikdy nesdělil, že nemá v úmyslu se ke svému zaměstnavateli po ukončení vyslání vrátit, vzhledem k tomu, že žalobce řízení pro polskou společnost FASSTY na území Polské republiky žádnou pracovní činnost nevykonával a od počátku byl seznámen s tím, že bude zaměstnán na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

území České republiky formou jeho „vyslání na služební cestu“ prostřednictvím polské společnosti. V tomto případě se tak jedná o faktické zakrývání zaměstnání bez povolení i přesto, že možnost zaměstnání je právě takovým povolením podmíněna. Ostatně obdobné rozhodnutí bylo již potvrzeno rozsudkem NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31. „Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“ Nad vše soud dodává, že v průběhu správního řízení, žalobce sám uvedl, že „Jeho krajan ve Slovenské republice mu poradil kontakt na polskou společnost, která vysílá pracovníky na území České republiky.“ což již jen dokresluje celkový náhled na situaci, z něž lze usoudit, že se firmy v tomto řízení vystupující snažily zakrývat skutečné agenturní příhraniční zaměstnávání, namísto jimi deklarovaného vysílání pracovníků jakož to služby a s tím související obcházení povinnosti zajišťovat pracovní povolení pro cizince z třetích zemí dle zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti.

26. Rovněž bylo zjištěno, že žalobce, ačkoliv argumentuje tím, že byl po celou dobu zaměstnancem společnosti FASSTY s.r.o. s kterou uzavřel smlouvu nejdříve ke dni 19. 3. 2018, již v době předcházející tj. od 24. 2. 2018 vykonával práci pro Penny Market s.r.o. rovněž bez platného povolení, tudíž následně uzavřená smlouva s FASSTY s.r.o. bylo jednání již pouze formální pro legalizaci své pracovní činnosti v ČR.
27. Lze tedy shrnout, že žalobce porušoval právní řád ČR, když byl nelegálně zaměstnáván ve společnosti Penny Market s.r.o., aniž by disponoval pracovním povolením v souladu se zákonem č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců. Nelze též přisvědčit námitce žalobce, že se na něj vztahuje výjimka z povinnosti mít takové oprávnění podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Soud proto shledal žalobní námitku nedůvodnou.
28. Ve vztahu žalobcově námitce, proti napadenému rozhodnutí, jímž mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč, jež dále konkrétně nespecifikovala,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v čem přesně shledává ono porušení, jehož se žalovaný měl v průběhu rozhodování dopustit a je pojata zcela obecně bez dalšího, usuzuje soud, že postačuje, pokud přezkoumá napadené rozhodnutí rovněž v obecné rovině. Po provedení přezkumu soud konstatuje, že neshledal žádná porušení, jichž by se správní orgán v průběhu řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dopustil jakéhokoliv jednání v rozporu s právními předpisy ČR nebo Evropské unie a v důsledku toho postupoval zcela v souladu se zákony. K tomu soud dodává, že uvedené rozhodnutí je úzce spjato se samotným rozhodnutím o vyhoštění žalobce a tak v důsledku toho, soud odkazuje rovněž na argumentaci výše. Jelikož soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí o vyhoštění, bylo v důsledku onoho rozhodnutí rovněž v časové posloupnosti zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správního řádu (§ 79 odst. 5) v rozsahu dle § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., aby správní orgán rozhodl o povinnosti uhradit náklady řízení v důsledku toho vzniklé. Soud tedy ani tuto námitku neshledal důvodnou.

29. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních měla oporu ve spisovém materiálu, z něhož bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Rozhodnutí taktéž netrpěla vadou nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění rozhodnutí byla jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry. Žalovaná řádně vypořádala uplatněné odvolací námitky. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. (*výrok I.*)
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží. (*výrok II.*)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. března 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně